

Herinnering aan de Russenoorlog

Een verhaal van mijn vader, Henk Prins

Na de lange, koude winter, die wij nu de Hongerwinter noemen, was het dat voorjaar uitzonderlijk mooi weer. En hoewel het nog maar begin april was, stond er al veel gras. Klaar met melken, joeg Henk Prins, van boerderij Oud Duinoord aan de Postweg in de polder Eierland samen met onderduiker Cor ter Horst de koeien naar buiten, de sappige wei in, terwijl zijn broer Dirk alvast het ontbijt klaarzette. Het leek allemaal rustig die morgen, hoewel er hemelsbreed enkele kilometers bij hen vandaan al een paar dagen een bloedige opstand woedde. Net op het moment dat Henk de woonkeuken weer binnenkwam om even snel te ontbijten, floot er plotseling een kogel dwars door het vertrek en even later nog één. 'Naar de schuur, jongens, wegwezen,' riep Henk. In de haast gristen de broers een paar boterhammen en het net gekookte eitje mee. In de schuur, in het lege hooivak, op een inderhaast aangesleept pak stro, wachtten ze angstig op wat er komen ging.

Het duurde niet lang of daar kwam de eerste voltreffer al door het dak. Het riet onder de pannen begon te schroeien en de stalzolder vloog bij de volgende inslag in brand. 'Pak die aardappelzakken! Sláán! Zo hard je kunt!'

Er was geen werken tegen; de ene na de andere granaat sloeg naar binnen. Het regende gruis van verpulverde dakpannen en binnen de kortste keren stond de schuur vol rook. Het werd heet in de schuur. En benauwd.

'Naar buiten, achter de gerstklamp!'

Vol angst ploften de mannen achter de graanschelf. Hun gedachten bij de paarden die nog op stal stonden.

Toen het vuren even minderde, waagde Cor het erop naar de paardenstal te rennen om de dieren naar buiten te jagen. Hij was nog amper met hen bij de wei toen hem de kogels al weer om de oren vlogen. Geen tijd om het hek te sluiten, wist hij niet hoe gauw hij weer achter de klamp moest komen. Met de benen over elkaar gevouwen, zich zo klein mogelijk makend, hielden de mannen zich schuil.

Even leken ze veilig tot er ineens iets op hun schoot viel. Voor ze zich realiseerden wat het was of ook maar iets konden doen, klonk er een geweldige knal en ontploften er twee handgranaten. De mannen schreeuwden het uit. Dirk en Cor raakten beiden zwaar gewond aan hun bovenbeen, terwijl Henk wonder boven wonder niets mankeerde. Met tegenwoordigheid van geest wist hij met een touwtje een paar knevels aan te leggen om het ergste bloeden te stoppen.

Toen het schieten na lange tijd luwde, bracht hij met een buurman de gewonden op een wagen naar een naburige boerderij, waar inderhaast een E.H.B.O-post was ingericht. Pas in de avond toen het wat rustiger was werden de gewonden verder gebracht, naar het noodhospitaal in Den Burg. Voor Cor ter Horst had het te lang geduurd. Verzwakt door ernstig bloedverlies overleed hij kort na aankomst. Hij is maar vijfentwintig jaar oud geworden. Maaïke, zijn vrouw, kwam na de oorlog nog regelmatig naar Texel en logeerde dan bij mijn oma. Ik herinner me haar breiend aan tafel. Mollige vrouw, rode blozende wangen. Maaïke is nooit meer hertrouwd.

Corrie Timmer-Prins